

но движение, т. е. да потрѣсе и да ослаби българското господарство и изново да огрѣчи множество мѣстности, които станале вече почти славянски*).

V. Чжрти на правите и на обичаите у дунавските българе. Тѣхното облѣкло и наружностъ. Мнимата имъ свѣрзка съ камските българе.

Ако са обърнемъ камъ другиятъ рѣдъ доказательства на тюрко-финската теория, т. е. камъ обичаите, то и тука ние ще да намѣримъ, че тие доказательства, които сж нахвъргани по-

*) За рѣшеието въпросътъ за българската народност може да способствува особенното изслѣдование за оная българска колония, която, спорѣдъ баснословниятъ разказъ на византийцѣте, е преминала въ Италия право отъ Азовско-море съ петиятъ синъ на Куврата. А по извѣстията на Фредегерия (гл. 72) и на Павла Диякова (вн. V. гл. 29) просто една дружина българе, „която происходила изъ азійатска Сарматия“, побѣгнале изъ Бавария отъ преслѣдованията на кралѣтъ Дагоберта на число 700 души подѣ начаството на князѣтъ си Адзеза, и около 667 година са населили въ Венецентското херцогство съ позволенieto на кралѣтъ Гриноалда. Тие заняле тука три села: Сепино, Изервни и Бояно (И тая дружина, на число 700 души, която са е размѣстила въ три села, новата историография е считала за пети часть изъ сичкиятъ български народъ!). По-нататашните сѣдби на тая колония сж неизвѣстни. Въ XV вѣкъ въ тие сѣщи мѣста сж са заселили нови славянски пришелци, а именно изъ Сѣрбия. (Гл. за това нѣщо „Письма“ де-Рубертиса въ „Чтен. Об. И. и Д.“ 1858. I). Обѣрщаме вниманието на нашите слависти камъ тоя предметъ. Може би вѣкога да имъ са случи да откриятъ слѣдите на спомѣнатата българска колония въ мѣстните сръднѣвѣковни источники, каквито сж грамотите, преданията, топографическите имена и др. т.